

Chương 642: Scarlett (4) - Nhận Thức Được

(Số từ: 2446)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:18 PM 09/12/2023

Scarlett chửi bới Ma Vương rồi thấy bất ngờ trước hành động của chính mình.

Đây là lần đầu tiên cô chửi thề trong đời.

Đó là lý do tại sao cô không thể không giết mình.

Cô sẽ không bao giờ nói điều đó nếu người trước mặt cô là Ma vương.

Và vì vậy, cô nhận ra rằng mình đang nghĩ người trước mặt không phải là Ma vương mà là Reinhardt.

Dù cô có nhìn thế nào đi nữa, anh cũng không thay đổi nhiều so với Reinhardt mà cô biết từ thời họ ở Temple.

Có lẽ ngoại trừ việc anh ta đã trở thành một kẻ bất lương hơn.

Tất nhiên, hồi đó cô đã sợ Reinhardt.

Chính xác thì đó là nỗi sợ hãi xen lẫn sự ngưỡng mộ.

Nhưng cuối cùng, Scarlett không hiểu được tình hình chút nào.

Ngay lúc này.

Tại sao điều này lại xảy ra với cô?

Cô đã làm gì để đáng phải chịu điều này?

Scarlett bối rối trước tình huống chưa được giải quyết, Reinhardt cũng vậy.

Anh dường như hiểu rằng tình huống này thật kỳ lạ và Scarlett không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bối rối, điều này Scarlett có thể cảm nhận được rõ ràng.

Gạt mọi cảm xúc khác sang một bên, Scarlett có thể cảm nhận rõ ràng một điều.

Ma Vương vô cùng lo lắng.

Anh cố gắng trấn an Scarlett trong khi liên tục liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Được rồi... Không, không ổn đâu, nhưng cứ hỏi nhanh đi. Tôi biết cậu sẽ không tin tôi chỉ vì những gì tôi nói. Tôi sẽ cố gắng giải thích nhiều nhất có thể. Tôi sẽ nói với cậu tất cả..."

"Không."

Scarlett hoang mang và sợ hãi.

Cô từ từ xoa dịu trái tim đang giật mình của mình và hít một vài hơi thật sâu.

Tuy nhiên, cô lại hỏi về con mèo trước vì đó là điều cô tò mò nhất.

Nhưng cô không thực sự cần phải hỏi về những vấn đề khác.

"Tôi gọi cậu là biến thái không biết xấu hổ, nhưng tôi không có nói là không tin tưởng cậu."

"...Hử?"

Cô hoang mang, ngạc nhiên và sợ hãi.

Nhưng khi nói đến sự tin tưởng, Scarlett không hề nghi ngờ anh.

Vào ngày xảy ra Thảm Hoạ Công.

Scarlett không có ở đó.

Nhưng ở một nơi khác.

Trong nhà tù dưới lòng đất nơi Ma vương bị giam giữ.

"Tôi nhớ rõ ràng."

Scarlett nhớ đến Ma Vương, kẻ đã nói ra tất cả sự thật với nỗi đau buồn hồi đó.

Không biết liệu Ma vương có dùng lời nguyền hay không, Bertus đã mang Scarlett đi cùng để thẩm vấn Reinhardt.

Hoàng đế, Saviolin Turner và thậm chí cả Scarlett lúc đó đều không tin lời nói của Ma vương.

Tôi cầu mong hòa bình.

Tôi muốn cứu tất cả mọi người.

Tôi biết được tương lai.

Tất cả những lời đó nghe như lời lừa nhảm của một kẻ điên.

Kể cả lúc đó, khi Ma vương tuyên bố đã tạo ra thế giới.

"Tôi tin cậu."

Scarlett nhớ rất rõ.



Những người biết sự thật đều im lặng vì họ biết sự thật.

Scarlett là một trong những người biết sự thật nhưng vào thời điểm đó đã coi đó là điều vô nghĩa.

Tuy nhiên, bây giờ cô biết rằng sự trống rỗng và buồn bã trong mắt anh, dường như anh đã mất tất cả, không phải là giả vờ mà là sự thật.

Ngay cả Ma vương cũng đã nói rằng nếu họ không thể tin tưởng anh ta, họ nên giết anh ta trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ.

Nếu họ làm theo lời của Ma vương và chặt đầu anh ta, sau đó treo đầu anh ta trên đường, liệu Thảm Hoạ Cổng có thể tránh được không? Đó là điều mà bây giờ họ không bao giờ có thể biết được.

Nhưng cô biết rằng nếu họ tin tưởng và thả Ma Vương ra thì Thảm Hoạ Cổng đã không xảy ra.

Cô biết rằng sự tuyệt vọng và buồn bã mà cô cảm thấy từ Ma vương không phải là giả tạo mà là sự thật như chúng thể hiện.

Khi đó Scarlett biết rằng mọi lời nói của Ma Vương lúc bấy giờ bị coi là dối trá đều là sự thật.

Cô cũng biết về Akasha.

Nhưng ngay cả khi Scarlett tin lời của Ma vương thì cô cũng không thể thay đổi được gì.

Cô chỉ ở đó theo nhu cầu của những người quan trọng.

Và sau khi mọi chuyện đã xảy ra, cô là một trong những người im lặng, biết rằng việc nói sự thật với mọi người sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

Scarlett đã làm những gì có thể.

Cô tin rằng việc âm thầm giết quái vật và cứu người là điều tốt nhất cô có thể làm.

Vì vậy, không nói một lời nào về Ma vương, Scarlett chỉ đơn giản làm những gì mình phải làm.

Tiết lộ sự thật cho mọi người không phải là lĩnh vực của cô.

Cô đau buồn và đồng cảm với sự tồn tại của Ma vương.

Đơn giản là cô đã ở nơi cô cần đến.

Vì vậy, Scarlett không có lý do gì để hỏi về những chuyện như Thảm Hoạ Công ngay từ đầu.

Cô đã biết rồi.

Ma Vương không cần phải huyền thuyên, nói rằng cô sẽ khó tin anh.

Vì cô đã tin rồi.

Chỉ là tin tưởng Ma Vương và sợ anh là hai vấn đề khác nhau.

"Đừng nói với tôi là... cậu nghĩ tôi đến để trả thù cậu á?"

"Ừm... vâng..."

Rất có thể hồi đó anh đến để trả thù những người không tin anh.

Ma vương có thể đã có ác cảm với những người không tin anh, vì sự hoài nghi của họ đã khiến thế giới trở nên như vậy, và Scarlett là một trong số họ.

Lúc này cô mới nhận ra tại sao mình lại run rẩy, mặc dù cô tin tưởng anh, sợ rằng mình có thể bị giết.

"Tại sao tôi phải làm vậy? Lúc đó cậu không tin tôi là chuyện đương nhiên. Tôi không có ý định làm vậy, cũng không oán giận cậu đâu."

"Tôi hiểu rồi... Được rồi..."

Nhìn cách anh khẳng định sẽ không giết cô, Scarlett không khỏi biết rằng anh không hề có ác cảm gì.

Reinhardt vẫn vậy.

Anh ta là Ma vương nhưng không giống lắm.

Anh vẫn chỉ là một người có rất ít cơ hội.

Anh vẫn còn hoang mang như vậy.

Tin tưởng anh là một chuyện, nhưng cô không phải là người quan trọng.

Tại sao anh lại đến gặp cô?

Tại sao anh lại hỏi cô có gặp bạn bè cô không?

Reinhardt cố gắng tìm cách thuyết phục Scarlett, nhưng rồi nhận ra rằng ngay từ đầu không cần phải thuyết phục cô ấy.

Scarlett quá ngạc nhiên. Cô chỉ cần thời gian để bình tĩnh lại.

Không cần phải đi sâu vào chi tiết. Cô đã nghe thấy tất cả mọi thứ trước đó.

Scarlett chỉ cần thời gian để bình tĩnh lại.

“Bây giờ tôi đã bình tĩnh lại một chút, xin hãy từ từ nói cho tôi biết có chuyện gì gấp vậy...”

"Chờ một chút."

Ngay khi họ chuẩn bị có một cuộc trò chuyện đàng hoàng, về mặt Reinhardt đánh lại khi anh nhìn về phía cửa sổ.

“Tôi không nghĩ chúng ta có thời gian để nói chuyện.”

Reinhardt thô bạo kéo rèm, tự hỏi mình đã nhìn thấy gì.

“Hửm?”

"Tôi rất biết ơn và nhẹ nhõm vì cậu đã tin tưởng tôi. Nhưng bây giờ hãy làm việc này đi. Tôi sẽ kể cho cậu mọi chuyện sau."

Reinhardt nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Scarlett.

Như muốn nói không bao giờ quên.

"Từ giờ trở đi, đừng bao giờ rời xa tôi."

“...Hả?”

Mặt Scarlett tái mét trước những lời xưng tội kỳ lạ.

“Cậu hiểu không? Dù có chuyện gì xảy ra, hãy ở bên cạnh tôi. Chỉ cần nhớ điều đó. Ngay cả khi ai đó cố gắng kéo cậu ra khỏi tôi, chúng ta không bao giờ được tách rời. Nếu cậu hiểu, hãy trả lời nhanh chóng.”

"Hả? Vâng... À, vâng. VẬY thì..."

Muốn kết thúc cuộc trò chuyện á?

Scarlett nhanh chóng hiểu ra ý nghĩa đằng sau lời nói bất ngờ của Reinhardt.

*Whoosh!

Đột nhiên, Reinhardt co rúm lại.

-Meow

"..."

Thông điệp rất rõ ràng: hãy đưa anh ấy đi bất cứ nơi nào cô đi.

Cô tin tưởng anh, điều đó là sự thật.

Mặc dù không hiểu tình hình nhưng cô có thể đoán rằng Reinhardt không đến để làm hại cô mà thay vào đó là để giúp cô.

Tuy nhiên.

Cảnh tượng đôi mắt tròn xoe sáng ngời của con mèo đen chồm lên ánh mắt ranh mãnh, bản thủ của Reinhardt khiến Scarlett buồn nôn.

"Tôi cảm thấy muốn bệnh..."

-Meow

Nhìn con mèo dường như cũng không vui vẻ vầy vầy chân, Scarlett càng cảm thấy buồn nôn.

Và sau đó.

Rất sớm.

*Cốc cốc!

Các cơ của Scarlett căng ra khi cô nghe thấy có ai đó gõ cửa.

“Scarlett, là tôi đây.”

Đó là giọng của Ludwig.



Nếu mèo có thể có biểu cảm thì con này chắc chắn sẽ có khuôn mặt rất nghiêm túc.

Anh ấy đã bỏ lỡ thời gian và bây giờ không thể thảo luận vấn đề quan trọng trước mắt.

Ma vương đã trở thành một con mèo bị bịt miệng.

Tuy nhiên, rõ ràng Ma vương không hề có ý định làm hại Scarlett và bản thân Scarlett cũng thấy thương hại Reinhardt.

Tại sao Ma vương lại đến đây?

Và.

Tại sao Ludwig lại đến đây?

*Cốc cốc!

"Scarlett? Nếu cậu ở đó, cậu có thể mở cửa được không?"

Scarlett cảm thấy một cảm giác sợ hãi kỳ lạ lan khắp cơ thể.

Chắc chắn rằng những sự kiện chưa biết đang diễn ra và lan rộng xung quanh cô.

Scarlett nhìn con mèo.

*Gật đầu!

Như muốn nói rằng mở cửa cũng được, con mèo gật đầu.

*Ừc!

Khi cô mở cửa, Ludwig đã đứng đó.

Với chiếc băng vẫn quấn quanh cánh tay phải và mái tóc bù xù, Ludwig trông khác nhiều so với trước đây.

Biểu cảm của anh ấy bằng cách nào đó đã trở nên sắc sảo hơn và khuôn mặt anh ấy tối sẫm hơn nhiều.

"Ludwig...?"

"À, cậu ở đây."

Ludwig nở một nụ cười yếu ớt.

Scarlett chưa được biết chuyện gì đang xảy ra nên cô biết mình phải giả vờ bình tĩnh.

“Tôi tưởng cậu đã đi nơi khác rồi.”

Scarlett cảm thấy khó chịu trước lời nói của Ludwig.

Anh ta là một siêu nhân có giác quan vượt trội hơn nhiều so với người thường.

Không thể nào Ludwig lại không cảm nhận được ai đó ở phía bên kia bức tường.

“Tớ nghĩ có lẽ mình phải đi tìm cậu.”

Ludwig lẽ ra đã biết cô ở bên trong và cố tình không mở cửa nếu không làm vậy.

Bằng cách nào đó.

Scarlett không thể không chú ý đến lời nói dối trắng trợn của Ludwig chỉ sau vài lời.

Lúc này cô phải giả vờ bình tĩnh.

Vì không biết chuyện gì đang xảy ra và cũng không nghe thấy gì nên cô phải làm như không biết gì.

Cô phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Cậu... cũng đã quay lại à, Ludwig?”

"Không, không hẳn. Tôi sẽ rời đi sớm."

Ludwig gật đầu chỉ tay ra ngoài.

"Thời tiết rất đẹp. Chúng ta đi dạo một lát nhé?"

Trong hoàn cảnh bình thường, Scarlett hẳn sẽ đồng ý khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Ludwig.

Mặc dù họ không thân thiết lắm nhưng tất cả các thành viên của Temple Royal Class đều là đồng đội.

Tình bạn đến từ việc cùng nhau vượt qua ranh giới sinh tử ở một đẳng cấp khác với tình bạn thông thường.

Mỗi người trong số họ đều vô cùng quý giá đối với nhau.

Mặc dù họ có thể không quen thuộc với mọi khía cạnh trong cuộc sống của nhau nhưng họ có thể chết vì nhau.

Tình bạn thân thiết là một dạng tình bạn rất đặc biệt vì lý do đó.

Hơn nữa, Ludwig đã liều mạng cứu mạng Scarlett.

Kết quả là Delphine đã mất mạng, Ludwig thậm chí còn bị mất cánh tay phải.

Tất nhiên, Scarlett đã cứu Ludwig trước, nhưng cuối cùng, họ lại có một mối quan hệ mà họ nợ nhau mạng sống.

Đó chính là ý nghĩa của việc trở thành đồng đội.

Nỗi sợ hãi trong tình huống chưa biết này là không thể tránh khỏi.

"Cũng được, nghe có vẻ tốt."

Tuy nhiên, Ludwig vô cùng quý giá đối với Scarlett.

Như anh ấy đã làm với tất cả những người bạn khác của mình.

Scarlett vẫn có thể chết vì Ludwig.

Vì vậy, không có lý do gì họ không thể đi dạo.

"Ừm, chờ tôi một lát."

"Chắc chắn rồi."

Scarlett vẫn chưa quên những gì Ma Vương đã nói.

Ludwig nhìn Scarlett biến mất vào phòng một lúc rồi chạy nước kiệu trở lại, ôm con mèo đen trong tay.

"Ah mi ở đây sao?"

Ludwig cười toe toét khi nhìn con mèo đen, như thể đã lâu rồi mới nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc. Sợ bị hiểu lầm, Scarlett cố nở một nụ cười trên môi.

Cô cảm thấy vô cùng lúng túng khi biết mình đang cảm thứ gì.

“C-Con mèo... có thể... đi dạo... cùng... chúng ta không?”

Scarlett cố nói điều gì đó mà không cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lưỡi cô nghẹn lại.

-Meow

May mắn thay, tiếng kêu chói tai của mèo đen đã cắt ngang Scarlett.

Ludwig có thể không biết, nhưng Scarlett hiểu khá rõ ý nghĩa của tiếng kêu đó.

Nó có nghĩa là im lặng.

“Cái tên này, luôn bám theo các cô gái phải không?”

Ludwig nở một nụ cười đầy ẩn ý với con mèo đen.

-Meow

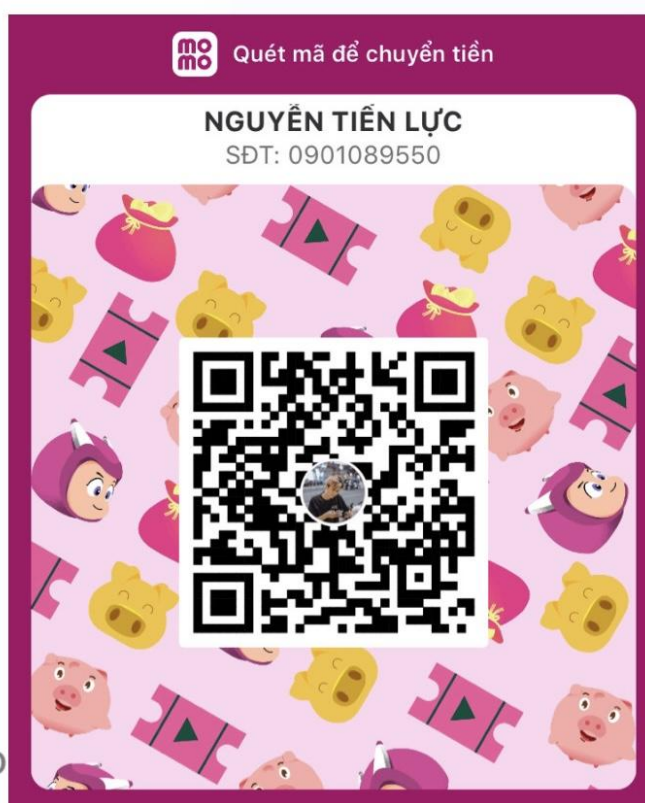
Con mèo đen tuyệt vọng tránh ánh mắt của Ludwig.

<Trans Note>

Thì con mèo này dê trúa mà :v

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**



Thanks For Reading